

У ПОНЕДІЛОК ВВЕЧЕРІ

«Якби моя воля, я б давно витурив у шию цього начальника охорони», — подумав Пітер Мак-Дермотт. Та волі такої йому ніхто не давав, і от тепер гладкий експолісмен знову завіявся кудись саме тоді, коли потрібен був до зарізу. Кремезна двометрова постать Мак-Дермотта схилилася над телефоном. Рвучко набираючи номер, він сказав дівчині, що стояла біля вікна просторого, вистеленого килимом кабінету:

— У нас тут кояться всякі неподобства, а він мов крізь землю провалився.

Крістіна Френсіс глянула на свій годинник. Було вже близько одинадцятої.

— Запитайте в барі на Беронн-стріт, може, він там.

Пітер Мак-Дермотт кивнув.

— Телефоністка саме обдзвонює всі місця, куди вчащає цей Огілві.

Він висунув шухляду, вийняв і простяг Крістіні пачку сигарет. Вона підійшла, взяла сигарету, він підніс їй вогню, потім прикурив сам, дивлячись, як вона затягується димом. Крістіна Френсіс кілька хвилин тому вийшла зі свого, меншого кабінету в адміністративній частині готелю «Сент-Грегорі». Вона засиділася над паперами до цієї пізньої години й уже зібралася була додому, але, побачивши смужку світла під дверима заступника головного адміністратора, вирішила зазирнути до нього.

— Для старшого детектива закони не писані, — сказала Крістіна. — Так із самого початку повелося — з відома

В. Т. Мак-Дермотт коротко проказав щось у телефонну трубку і, не опускаючи її, кивнув Крістіні.

— Атож. Я в цьому переконався, коли спробував навести лад у нашій нікчемній охоронній службі. Мене відразу поставили на місце.

— Я не знала про це.

Він лукаво блиснув очима.

— А я гадав, ви знаєте про все.

Вона й справді майже завжди про все знала. Як особиста помічниця Воррена Трента, свавільного й запального власника і головного адміністратора найбільшого в Новому Орлеані готелю, Крістіна була добре обізнана з усіма поточними справами й потаємними перипетіями готельного життя. Вона знала, наприклад, що Мак-Дермотт, якого місяць чи два тому зробили заступником головного адміністратора, фактично керує величезним, складним господарством «Сент-Грегорі», хоч влада його обмежена, а заробіток — куди нижчий, ніж годилося б. Їй відомі були й причини цього — з документів у папці під грифом «Таємно», які стосувалися його біографії.

— А що, власне, коїться? — спитала Крістіна.

На Пітеровім обличчі з різкими, майже грубими рисами промайнула удавано бадьора посмішка.

— З одинадцятого поверху нам скаржаться на якусь оргію; на дев'ятому герцогиня Кройдонська заявила, що її герцога образив офіціант; хтось доповів, що з номера чотирнадцять-тридцять дев'ять чути страшні зойки й стогін; і на додаток до всього нічний адміністратор хворий, а двоє інших наших детективів зайняті якоюсь невідкладною справою.

Він знов заговорив у телефонну трубку, а Крістіна відійшла до вікна і, трохи відхиливши голову, щоб сигаретний дим не потрапляв у вічі, задумано виглянула на вулицю. Вікно було на другому поверсі, і просто перед нею,

у вільному прямокутнику між сусідніми домами, розгорілася перспектива щільно забудованого Французького кварталу. До півночі лишалася година — для цього кварталу час ранній; неонові вивіски нічних барів, бістро, танцзалів та кабаре, так само як світильники за приспущеними жалюзі, не гаснутимуть до самого ранку.

На півночі — мабуть, над озером Пончартрен — у темному небі визрівала літня буря. Про початок її вістували блискавиці й приглушений гуркіт. Якщо хмари посунуть на південь, до Мексиканської затоки, то, бог дасть, над ранок у Новому Орлеані буде дощ.

«Добре було б, якби задощило», — подумала Крістіна. Три тижні місто задихалося від паркої спеки, і в людей уже не витримували нерви. Та й для готелю це було б краще. Головний інженер сьогодні знову поскаржився: «Якщо найближчим часом ми не зупинимо хоча б частину кондиціонерів, то я зніму з себе відповідальність за всю систему». Пітер Мак-Дермотт поклав нарешті трубку, і Крістіна запитала:

— Вам не сказали, хто мешкає в тому номері, де стогнуть? Він похитав головою і знову взявся за телефон.

— Зараз довідаюся. Мабуть, кому-небудь просто верзеться щось уві сні, але краще все-таки перевірити.

Опустившись у зачохлене шкіряне крісло, що стояло перед масивним письмовим столом із червоного дерева, Крістіна раптом відчула, як страшенно вона втомилася. Коли б день був як день, вона давно вже спочивала б удома. Але сьогодні на неї навалилося стільки справ, як ніколи: до готелю прибували учасники зразу двох з'їздів, збільшився й наплив інших приїжджих, — і все це створило проблеми, які доводилося розв'язувати переважно їй самій.

— Добре, дякую, — Мак-Дермотт записав ім'я й поклав трубку. — Якийсь Альберт Веллс із Монреаля.

— Я його знаю, — сказала Крістіна. — Симпатичний чоловічок, він у нас щороку зупиняється. Якщо хочете, я перевірю, у чім річ.

Мак-Дермотт завагався, дивлячись на неї, — таку тендітну, зграбну і втомлену.

Телефон різко задзвонив, і він зняв слухавку.

— На жаль, нічого не виходить, сер, — сказала телефоністка. — Усе обдзвонила, але містера Огілві ніде немає.

— Ну, гаразд. З'єднайте мене зі старшим розсильним.

«Що ж, вигнати цього детектива я не можу, — подумав Мак-Дермотт. — Але завтра всиплю йому так, щоб пам'ятав до нових віників». Тим часом треба було послати кого-небудь подивитись, що діється на одинадцятому поверсі; скаргу герцога й герцогині він вирішив розслідувати сам.

— Старший розсильний слухає, — почув він у трубці млявий гугнявий голос Гербі Чендлера. Чендлер, так само як Огілві, був ветераном готелю; про нього подейкували, ніби він має більше «лівих» заробітків, ніж будь-який інший службовець «Сент-Грегорі».

Мак-Дермотт пояснив йому ситуацію й попросив перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Як він і сподівався, старший розсильний спробував відкрутитися.

— Але ж це не моя парафія, містере Мак. І ми тут зі своїм ділом ще не впоралися. — Тон був характерний для Чендлера — напівуслесливий, напівхамський.

Мак-Дермотт твердо проказав:

— Жодних «але». Розслідуйте цю скаргу. — Потім, вирішивши прийняти пропозицію Крістіни, додав: — І пришліть сюди розсильного з універсальним ключем — на нього чекатиме міс Френсіс. — Він поклав трубку, перше ніж Чендлер устиг розтулити рота, і, злегка торкнувшись рукою плеча Крістіни, сказав: — Ходімо. Розсильного

візьмете із собою, а тому своєму знайомому скажете, щоб укривався з головою, коли йому щось верзеться.

2

Гербі Чендлер стояв за своєю конторкою у вестибюлі «Сент-Грегорі» й напружено міркував. На його тхорячому обличчі відбивалося глибоке занепокоєння.

Командний пункт старшого розсильного був розташований у центрі, під однією з пожолоблених колон, що високо вгорі упиралися в розмальовану стелю. З-поза своєї конторки Чендлер бачив усе, що робилось у вестибюлі, а там у цей час товклася сила людей. Делегати з'їздів сновигали сюди-туди, і їхній одчайдушно-веселий настрій підносився з кожною годиною — відповідно до кількості випитих пляшок.

Міркуючи про своє, Чендлер своїм звичаєм стежив за відвідувачами. Ось у двері з Карандель-стріт увалилася галаслива п'яна компанія — троє чоловіків і дві жінки, у руках вони тримали склянки, що їх продають туристам по долару штука в барі Пета О'Браєна у Французькому кварталі. Один з чоловіків ледве стояв на ногах, і двоє інших підтримували його. В усіх трьох до лацканів піджаків були пришпилені жетони делегатів з'їзду: назва компанії, що проводила його — КОКА-КОЛА «ЗОЛОТА КОРОНА», а під нею прізвище самого учасника. Люди поблажливо всміхалися, даючи їм дорогу, і всі п'ятеро, заточуючись, зникли в проході до бару першого поверху.

Незважаючи на пізній час, до готелю прибували й новенькі — з вечірніх поїздів та літаків. По номерах їх розміщали Чендлерові підлеглі, яких за традицією називали «хлопцями», хоч нікому з них не було менш як сорок, а деякі вже й посивіли на цій роботі, бо працювали в готелі

по двадцять п'ять і більше років. Гербі Чендлер, який особисто вирішував, кого брати, а кого гнати, віддавав перевагу літнім людям. Коридорний, що, захилюючись, насилу тягне важкі валізи, може розраховувати на більші чайові, ніж парубчисько, який тими валізами вихитуватиме так, наче вони напхані соломою. Один готельний ветеран — до речі, дядько двожилний, дужий, як бугай, — розігрував справжню пантоміму: зупинявся, ставив валізи на підлогу, прикладав руку до серця, потім, хитаючи головою, піднімав їх і тяг далі. Приїжджих гризло сумління, і вони давали йому на чай не менш як долар, бо були певні, що за десяток-другий кроків старого вхопить грець. Їм і на думку не спадало, що десять відсотків од їхніх чайових згодом потрапить до кишені Гербі Чендлера — разом із двома доларами, що їх Чендлер щодня лупив з підлеглих за право працювати в готелі.

Запроваджена старшим розсильним система приватних поборів викликала чимало глухих нарікань, хоч навіть за цих умов спритний «хлопець» у розпалі сезону заробляв по сто п'ятдесят доларів на тиждень.

У таких випадках, як сьогодні, Гербі Чендлер вистоював на своєму посту довше, ніж звичайно. Він нікому не довіряв і подумки сам вів свою бухгалтерію, якимсь шостим чуттям на диво точно визначаючи, на скільки розщедриться той чи той постоялець. Серед коридорних інколи траплялися артисти, що пробували обдурити Гербі, називаючи меншу суму чайових. За це їх спостигала кара швидка й невідворотна — присікавшись до якої-небудь дрібниці, Чендлер на місяць виставляв їх за двері, і це, як правило, приборкувало найзапекліших порушників заведеного порядку. Утім, сьогодні Чендлер затримався в готелі з іще однієї причини, саме ця причина дедалі більше непокоїла його після телефонної розмови з Пітером Мак-Дермоттом.

Мак-Дермотт наказав перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Але Гербі Чендлерові не треба було її перевіряти, він і так здогадувався, що там діється. Здогадувався, бо, власне, сам це й організував.

Кілька годин тому двоє юнаків звернулися до нього з цілком недвозначним проханням. Гербі поштиво вислухав їх, бо їхні батьки були впливові новоорлеанські багатії, що й самі вчащали до готелю.

— Слухай-но, Гербі, — сказав один з юнаків, — у нас тут буде сьогодні студентський бал — та сама нудота, що й завжди, а нам хочеться чогось новенького.

Гербі запитав, наперед знаючи відповідь:

— Новенького? Як накажете це розуміти?

— Ми найняли номер. — Хлопець зашарівся. — Знайди нам двох дівчат.

«Надто ризиковано», — відразу вирішив Гербі. Хлопці були ще зовсім зелені, а до того ж, схоже, і напідпитку.

— На жаль, джентльмени... — почав він, але другий юнак перебив його.

— Тільки не брешти, ніби не можеш, бо ми знаємо, що всі оті «зателефонуй — прийду» у тебе в кишені.

Гербі удавано всміхнувся — вишкірив гострі дрібні зубки.

— І звідки ви взяли таке, містере Діксон?!

Перший хлопець почав умовляти:

— Ми добре заплатимо, Гербі. Ти ж знаєш.

Старший розсильний завагався, жадоба почала брати гору над острахом. Він згадав, що останнім часом його «ліві» прибутки трохи зменшилися. Та й ризик, зрештою, не такий уже великий.

Діксон знову заговорив:

— Ну, годі гратися в ката-мишки. Кажі, скільки?

Гербі оглянув хлопців, згадав, хто їхні батьки, і подвоїв звичайну таксу.

— Сто доларів.

На мить запала мовчанка, потім Діксон рішуче кивнув:

— Згода. — І, обернувшись до приятеля, почав умовляти: — Слухай, за питво ми вже однаково заплатили. Як у тебе на половину не вистачає — я позичу.

— Д-добре...

— Гроші наперед, панове. — Гербі облизав пересохлі губи. — І ще одне: щоб ніякого галасу! Бо як знімете гармидер і хтось поскаржиться, нам усім не минути лиха.

Хлопці забожилися, що все буде, як у людей, аж ось тобі маєш: скандал. І надало ж йому погодитись!

Годину тому двоє дівчат, що їх він викликав, пройшли, як завжди, парадним ходом, і, окрім кількох утаємничених коридорних, ніхто не вгадав би, що то за одні. Якби все було гаразд, то досі обидві, мабуть, уже вийшли б — так само непомітно, як увійшли. Але з одинадцятого поверху скаржилися на оргію — саме це слово вжив Мак-Дермотт. Виходить, там-таки заварилася каша. Гербі скрився, згадавши Діксонові слова про закуплене питво.

Хоч кондиціонери працювали на повну потужність, у вестибюлі нічим було дихати. Гербі витер шовковим носовичком спітнілий лоб і ще раз подумки вилаяв себе за власну дурість. Він і досі не вирішив, що ж його робити, — піти нагору чи куди-небудь ушитися.

3

Коли двері ліфта розчинилися на дев'ятому поверсі, Мак-Дермотт на мить завагався. Він мав вийти тут, а Крістіна й розсильний, що супроводив її, — на чотирнадцятому.

— Якщо там буде щось серйозне, покличте мене.

— Якщо дуже серйозне — заверещу, щоб ви почули. Вона глянула йому просто в очі, і двері ліфта стулилися.

Він постояв хвильку, задумано дивлячись на те місце, де щойно бачив її обличчя, а тоді повернувся й широким пружним кроком попрямував до президентського люкса. У цьому найбільшому й найрозкішнішому номері «Сент-Грегори» — у готелі його називали «Монетний двір» — зупинялися почесні гості, аж до президентів і королів. Зазвичай їм подобався Новий Орлеан, бо, привітавши гостей, місто вміло вберігати від чужих очей їхнє особисте життя, а при нагоді й нерозважливі вчинки. Нині в ньому жили хоча й не короновані, та все ж великоможні особи — герцог і герцогиня Кройдонські, а також їхній почет — секретар, покоївка герцогині й п'ять бедлінгтон-тер'єрів.

Підійшовши до оббитих шкірою й прикрашених золотими геральдичними ліліями дверей, Пітер Мак-Дермотт натиснув на перламутровий гудзик і почув приглушений дзвінок, до якого зразу ж приєднався багатоголосий гавкіт. Чекаючи, він перебирав у пам'яті все, що читав і чув про знатне подружжя.

Герцог Кройдонський, паросток давнього роду, дивився на новітнє життя очима цілком сучасної й практичної людини. Протягом останнього десятиріччя він за допомогою герцогині — кузини королеви й теж досить відомої в політичних сферах особи — зробив непогану кар'єру, здобувши ранг роз'їзного посла Великої Британії й репутацію політика, що вміє залагодити будь-яке дипломатичне непорозуміння. Останнім часом, однак, подейкували, ніби герцогова кар'єра сягнула критичної точки — можливо, через те, що практицизм його переріс у потяг до таких мирських утіх, як вино й адюльтер. Ці чутки спростовувалися іншими — мовляв, хмари над герцоговою головою не такі вже густі й незабаром розвіються, бо герцогиня взяла чоловіка в шори. На користь останньої версії свідчив і поголос про те, ніби герцога

Кройдонського мають незабаром призначити послом Великої Британії у Сполучених Штатах.

За спиною Пітера хтось прошепотів:

— Перепрошую, містере Мак-Дермотт, можна вас на два слова?

Рвучко обернувшись, він побачив Сола Нетчеца, розсильного офіціанта; старий, очевидно, наблизився до нього навшпиньках. Худий як смерть, він був одягнений у короткий білий сюртук, облямований фірмовими кольорами готелю — червоним і золотим. Гладко зализане волосся закручувалося на лобі старомодним чубчиком. Очі в офіціанта були вицвілі, він нервово тер кощаві руки з набряклыми, вузлуватими жилами.

— Що скажете, Соле?

Затинаючись від хвилювання, офіціант видихнув:

— Ви тут, мабуть, з приводу скарги — скарги на мене. Мак-Дермотт глянув на двері. Вони не відчинялися, і кроків за ними чути не було — тільки гавкіт.

— Розкажіть, що сталося.

Старий знервовано проковтнув слину і, не відповідаючи прямо на запитання, гарячково, благально зашепотів:

— Не виганяйте мене з роботи, містере Мак-Дермотт, я старий, мене вже ніхто не візьме... — Він подивився на двері президентського люкса, і в засмучених очах його засвітилася неприязнь. — Досі вони наче й не вередували... От тільки сьогодні чомусь... А я ж усі їхні забаганки вдовольняв, жодним словом їм не перечив, хоч на чай від них не діждешся.

Пітер мимоволі всміхнувся. Він знав: англійські вельможі взагалі рідко дають чайові, певне, вважають, що слугувати їм — і так уже велика честь.

— Ви, однак, і досі не сказали мені... — перебив він офіціанта.

— Та я ж до цього веду, містере Мак-Дермотт... — Сол годився йому в діди, і Пітерові аж ніяково було дивитись, як хвилюється старий. — Це сталося з пів години тому. Проти ночі вони замовили раптом вечерю — устриці, шампанське, креветки по-креольськи...

— Облиште меню! І що сталося?

— З тих креветок усе й почалося, сер. Коли я подав їх... Слово честі, сер, я працюю не один рік, але такого, здається, ще не було...

— О господи! — Пітер увесь час позирав на двері, готовий урвати розмову, щойно вони прочиняться.

— Я вже кінчаю, містере Мак-Дермотт. Отож коли я подав креветки по-креольськи, герцогиня раптом вийшла з-за столу, а потім, вертаючись, підбили мені руку. Якби я не знав, що такого не може бути, то сказав би, що герцогиня зробили це навмисне.

— Дурниці!

— Атож, сер, атож. Але, бачте, на штанях у герцога лишилася плямка — малесенька, сер, присягаюся, — завбільшки як цент.

— І через це така буча? — недовірливо спитав Пітер.

— Богом присягаюся, містере Мак-Дермотт, — тільки через це. Але герцогиня так розкричалися, наче... наче я вбив когось. Я вже й вибачався, і мокру серветку приніс, щоб ту плямку змити, а герцогиня нічого чути не хочуть — подай їм містера Трента, і край.

— Містера Трента немає в готелі, — сказав Пітер і, вирішивши, що висновки робитиме, коли вислухає другу сторону, додав: — Якщо ваша зміна скінчилася, йдіть додому. Повернемось до цього завтра.

Коли офіціант зник, Пітер Мак-Дермотт удруге натис на дзвоник. Цього разу двері розчинилися зразу — собаки навіть не встигли загавкати знову. Пітер побачив

кругловидого молодика в пенсне і впізнав у ньому секретаря герцогів Кройдонських. У ту ж мить із номера почувся жіночий голос:

— На бога, чи не можна припинити це дзеленчання?

Незважаючи на гнівні нотки, голос був приємний, ба навіть звабливий, низький і ледь хрипкуватий.

— Перепрошую, — сказав Пітер секретареві. — Я гадав, що ви не почули. — Він відрекомендувався й додав: — Мені доповіли, що сталося якесь непорозуміння з нашим офіціантом. Я прийшов вислухати ваші претензії.

— Ми чекаємо містера Трента, — сказав секретар.

— Містера Трента в готелі немає й сьогодні ввечері вже не буде.

Розмовляючи, вони ввійшли до холу — затишного квадратного передпокою з ворсистим килимом на всю підлогу, двома кріслами в чохлах і телефонним столиком, над яким висів дереворит¹ Морріса Генрі Гоббса — панорама Нового Орлеана. Двійчасті двері з коридору утворювали один бік квадрата. Двері навпроти, що вели до просторої вітальні, були прочинені. Праворуч і ліворуч були ще двоє дверей, одні до маленької, але повністю обладнаної кухні, а другі — до спальні-кабінету, де нині мешкав секретар. До двох головних суміжних спалень можна було ввійти і з вітальні, і з кухні — вигода, передбачена на той випадок, коли таємному візитеріві треба непомітно вислизнути з номера.

— І по нього не можна послати?

Це запитала, навіть не привітавшись, герцогиня Кройдонська. Вона з'явилася у дверях вітальні у супроводі трьох збуджених, галасливих тер'єрів. Нетерпляче лягнувши пальцями, герцогиня враз утихомирила собак і холодно подивилася Пітерові в очі. Він мимохіть замилувався її

¹ Гравюра на дерев'яній дошці.

вродливим вузьким обличчям, яке стільки разів бачив на фотографіях у газетах і журналах. Навіть одягнена по-домашньому, вона вражала витонченою елегантністю.

— Щиро кажучи, ваша світлосте, я не знав, що вам потрібен особисто містер Трент.

Сіро-зелені очі зміряли його з ніг до голови.

— Якщо містера Трента немає, то сюди міг би прийти його старший заступник.

Пітер відчув, що червоніє. Хоч як гордовито трималася герцогиня, в її позі було щось зворушливе й звабне. Йому пригадалася фотографія з якогось ілюстрованого тижневика: герцогиня на коні долає високий бар'єр. Стрибок небезпечний, але на обличчі її немає й тіні хвилювання, вона цілком певна себе... У цю мить він почувався так, наче стоїть унизу, а герцогиня дивиться на нього з коня.

— Я його старший заступник. І саме тому прийшов до вас особисто.

В очах, що невідривно дивилися на нього, засвітилися глузливі вогники.

— Чи не надто ви молоді як на таку посаду?

— Ні. Адміністративні посади в готелях тепер досить часто доручають молодим людям. — Він помітив, що секретар тихесенько зник.

— Скільки ж вам років?

— Тридцять два.

Герцогиня всміхнулася. При бажанні — як оце зараз — її обличчя жвавішало, тепліло. «Перед її чарами, мабуть, мало хто може встояти, — подумав Пітер. — Недаремно їх так розписують». Він прикинув, що вона років на п'ять-шість старша від нього, хоч, очевидно, молодша від герцога, якому вже далеко за сорок.

— Ви пройшли якийсь курс навчання? — поцікавилася вона.

— Так, я закінчив Корнельський університет, факультет готельної адміністрації. Перше ніж потрапити сюди, працював заступником адміністратора у «Волдорфі»¹. — Пітер через силу вимовив слово «Волдорф» і подумки додав: «...звідки мене вигнали з ганьбою, записавши в чорний список готельних компаній, і моє щастя, що мене взяли на роботу сюди — взяли тому, що “Сент-Грегорі” жодній компанії не належить». Уголос він цього, звісно, нізащо б не сказав, бо вважав, що душевна мука — річ суто особиста, і терпіти її треба мовчки навіть тоді, коли тобі ненароком сиплють на рану сіль.

— У «Волдорфі» нізащо не допустили б того, що сталося тут сьогодні, — мовила герцогиня.

— Запевняю вас, мадам, що в «Сент-Грегорі» ми також негайно реагуємо на всі справедливі претензії клієнтів.

«Не розмова, а гра в теніс, — подумав Пітер. — Перекидаємо м'ячик сюди-туди. Тепер її подача».

— Справедливі претензії! — вигукнула герцогиня. — Та чи знаєте ви, що ваш офіціант обляпав мого чоловіка з голови до ніг майонезом?

«Явне перебільшення. Навіщо це їй?» — здивувався Пітер. Досі стосунки між адміністрацією готелю й титулованим подружжям були бездоганні.

— Мене повідомили, що стався прикрий випадок, який пояснюється, очевидно, неухважністю офіціанта, і я прийшов попросити пробачення від імені адміністрації.

— Нам зіпсовано вечір, — вела своє герцогиня. — Ми вирішили відпочити від усіх прийомів, побути на самоті, у своєму номері. Вийшли на кілька хвилин подихати свіжим повітрям — власне, обійшли навколо готелю, — потім повернулися вечеряти — і ось маєте!..

¹ «Волдорф-Асторія» — один з найбільших готелів Нью-Йорка.

Пітер співчутливо покивав головою; уся ця історія, однак, дедалі більше спантеличувала його. Попри видиму абсурдність такого припущення, йому здавалося, що герцогиня хоче закарбувати в його пам'яті всі подробиці сьогоднішнього інциденту.

— Може, якщо я попрошу пробачення в самого герцога... — почав він.

— Ні, у цьому немає потреби, — твердо проказала герцогиня.

Пітер хотів уже попроситися, коли двері вітальні широко розчинилися й на порозі з'явився герцог Кройдонський. На відміну від дружини, одягнений він був неохайно: пом'ята біла сорочка, чорні штани, які носять під смокінг. Пітер Мак-Дермотт пошукав очима злощасну пляму від майонезу і знайшов її — ледь помітний слід, що його офіціант міг би вмить зчистити. За герцоговою спиною в просторій вітальні світився екран телевізора.

Червоне, брезкле обличчя герцога здавалося старішим, ніж на останніх журнальних портретах. У руці він тримав чарку, і, коли заговорив, голос його прозвучав нетвердо:

— О, перепрошую. — І до герцогині: — Знаєш, люба, я, здається, забув у машині сигарети.

Вона гостро відповіла:

— Нічого, я принесу.

Тон, яким це було сказано, міг означати лиш одне: «Йди звідси!» — і герцог, кивнувши, повернувся до вітальні. То була дивна, неприємна сцена, яка чомусь іще більше розгнівала герцогиню.

Обернувшись до Пітера, вона просичала:

— Я вимагаю, щоб містеру Трентові доповіли про все, що тут сталося. І перекажіть йому, що мене може задовольнити тільки його особисте перепрошення.

Пітер вийшов з номера зовсім спантеличений, але зібрати думки не встиг: у коридорі на нього чекав розсильний, що супроводив Крістіну на чотирнадцятий поверх.

— Містере Мак-Дермотт, — випалив він, — міс Френсіс чекає на вас у номері чотирнадцять-тридцять дев'ять і просить, щоб ви прийшли туди негайно!

4

За чверть години перед тим — коли Пітер Мак-Дермотт вийшов з ліфта на дев'ятому поверсі — розсильний, усміхаючись, спитав Крістіну:

— Надумали записатися в охоронці, міс Френсіс?

— Якби наш старший детектив був на місці, я б цим не займалася, — відповіла дівчина.

Розсильний Джиммі Дакворт, осадкуватий лисий чоловічок, чий жонатий син працював у бухгалтерії «Сент-Грегори», зневажливо кинув:

— А-а, цей Огілві...

За мить ліфт зупинився на чотирнадцятому поверсі.

— Нам у номер чотирнадцять-тридцять дев'ять, Джиммі, — сказала Крістіна, і обоє впевнено звернули праворуч.

«Ми по-різному опановували географію цього готелю, — подумала вона. — Він — рік у рік тягаючи валізи з вестибюля до номерів, а я — вивчаючи напам'ять друковані плани поверхів...»

Їй спало на думку, що п'ять років тому, зазираючи в сьогоднішній день, жоден з її друзів — студентів Вісконсинського університету — навіть жартома не припустив би, що весела й розумна Кріс Френсіс, якій так легко даються іноземні мови, працюватиме в... новоорлеанському готелі. П'ять років тому — як давно це було! — вона майже нічого не знала та й, власне, знати не хотіла про це південне

місто. У школі вчитель історії розповідав, як Сполучені Штати придбали Луїзіану¹, а потім вона дивилася «Трамвай “Бажання”»². Та на той час, коли вона приїхала сюди, про цю п'єсу вже встигли забути, трамвайну лінію зняли, пустивши тим маршрутом автобус, і вулиця Бажання, випавши з туристичних довідників, знову злилася з лабіринтом непоказних завулків східної частини міста.

Мабуть, вона й приїхала сюди саме тому, що так мало знала про це місто. Після трагедії у Віконсині, прибита горем, вона інстинктивно шукала забуття десь там, де її ніхто не знає й де їй самій усе чуже. Знайомі речі, знайомі звуки озивалися в серці нестерпним болем, який не втихав ні вдень, ні вночі. Хоч як це дивно («Дивно й соромно», — думала вона), кошмари не мучили її; вона тільки знову й знову, у тій самій послідовності, бачила уві сні все, що сталося того страшного дня в Медісонському аеропорту. Вона проводжала свою родину в подорож Європою. Мати була в піднесеному, збудженому настрої, з прищипленою замість брошки орхідеєю, яку з побажанням приємної мандрівки отримала від подруги, батько лагідно всміхався, радіючи, що протягом наступного місяця справжні й вигадані недуги його пацієнтів лікуватиме хтось інший. Він посмоктував люльку, котру, коли оголосили посадку, вибив об підшву черевика. Бебс, старша сестра, обняла Крістіну, і навіть Тоні — брат, на два роки молодший від неї, — дозволив себе поцілувати, хоч терпіти не міг привселюдних виявів емоцій.

¹ 1803 р., за президента Джефферсона, Сполучені Штати придбали в Наполеона територію нинішнього штату Луїзіана разом з містом Новий Орлеан, сплативши 15 мільйонів доларів за цю колишню французьку колонію площею 827 989 кв. миль.

² Написана 1947 року п'єса американського драматурга Теннессі Вільямса, дія якої відбувається в Новому Орлеані.